

КАК КЪРПАЧЪТ МАРУФ СТАНАЛ ЦАР

chitanka.info

Живял някога в Кайро беден обуцар на име Маруф. Той не правел обуца, а само ги кърпел. Работел хубаво, но изкарвал едва за прехраната си. При все че бил беден, бил много милостив. Не можел да откаже на никого, който похлопвал на вратата му и молел за милостиня. Той разделял с бедните малкото, което имал.

— Драги братко, вземи това, като че ли ти го дава царят. Стана ли веднъж богат, идвай всеки ден при мен, аз ще ти помагам.

Това се знаело в Кайро и съседите често се шегували с кърпача, който давал царски подаръци. Затова го нарекли царя на просяците.

Настанало лошо време. Настъпила скъпотия и Маруф, който продължавал да бъде щедър, започнал да гладува. Сърцето не му давало да отказва на просяците и заради това затворил дюкяна си, събрал малкото си неща и напуснал града. Сам не знаел къде да отиде. Впрочем за него било все едно.

Вървял така Маруф дълго време по непознати места. По едно време видял пред себе си някакви развалини. Нощта се спускала вече и той решил да пренощува там. Проврял се между развалините и намерил една запустяла стая в кулата. Легнал да спи, но преди това прочел гласно своята молитва:

— Ах, Боже — въздъхнал Маруф, — защо съм толкова сиромас? Но не, аз съм богат, имам добро здраве. Ала все пак, каква полза от здравето, като не мога да намеря достатъчно работа! Лично на мен не са ми необходими обувки, защото аз ходя бос. Кой ще ми намери работа, за да храня сиромасите?

В този миг изведнаж стената се разтворила, един дух се изправил пред кърпача и проговорил:

— Кой със своето роптание нарушава моето спокойствие? Какво искаш ти, бедни човече? Ти ми вдъхваш състрадание...

Маруф му разказал, че се чувства нещастен и че бил принуден да напусне своя роден град, за да отиде на друго място и там да изкарва прехраната за себе си и за тези, които са по-бедни от него.

— Качи се на раменете ми — рекъл му духът с ласкав глас. — Ще те отведе там, където ще бъдеш богат и могъщ.

Сиромасът се зарадвал много и последвал съвета му. А духът цялата нощ прескачал през долини, планини и градове и преди изгрев-слънце го оставил на върха на една планина. Тогава му казал:

— В подножието на тази планина лежи голям град. Иди там и ще намериш всичко, каквото ти трябва.

След това изчезнал.

Маруф помислил, че сънува. Но ето, вдигнала се мъглата от равнината, блеснали минаретата и покривите на един голям и хубав град. Кърпачът Маруф се спуснал по билото на планината.

Градът бил обграден с високи стени и в кичестите градини се издигали великолепни палати. Кърпачът тръгнал по широките улици. Много хора се спирали и го гледали и най-сетне се събрали около него и започнали да се учудват на неговите дрехи.

— Ти си чужденец — рекъл един.

— Откъде идваш? — попитал друг.

— От Кайро.

— Кога тръгна от този град? — искал да знае трети.

— Вчера — отговорил късо Маруф.

Тогава всички около него прихнали да се смеят.

Кърпачът се разсърдил. Той се канел да продължи пътя си, но го задържали.

— Ти не си на себе си — казал един човек, който се различавал от другите по своето хубаво облекло. — Оттук до Кайро има цяла година път.

— Ето ви доказателство — отговорил Маруф. — Виждате ли това парче хляб? Вчера го купих в Кайро. Нима не е още пресен хлябът?

Той разказал, как го е пренесъл един добър дух. Мнозина му повярвали, но други все още го смятали за лъжец и започнали да го ругаят.

Но човекът, който бил добре облечен, го хванал под ръка и го повел. Завел го в своя дом, където нагостил добре кърпача. Тогава го помолил още веднаж да му разкаже своето необикновено приключение. Най-сетне го попитал:

— От коя част на града си?

— От червената част — отговорил Маруф. — Бил ли си някога в Кайро, господине?

— Аз съм роден в Кайро — отговорил търговецът. — Познаваш ли бакалина Ахмед?

— Разбира се — отвърнал кърпачът. — Той е мой съсед. Неговата къща е до моята.

— Добре ли е той?

— Много е добре.

— Колко деца има и какво стана с него?

Маруф се зарадвал, че намерил един съгражданин, и започнал да разказва:

— Ахмед имаше трима синове. Двамата заемат видни служби в града, а третият изчезна. Откакто Али тайно напусна Кайро, никой не знае какво е станало с него.

Тогава търговецът казал:

— Е, Маруфе, ще ти се открия: аз съм Али, твоят приятел от младини, син на бакалина Ахмед.

Маруф се зарадвал много, когато чул това. Али продължил да му разказва:

— Моят път дотука не беше толкова бърз, както твоя. С години се скитах по света. Бях воден от желанието за приключения. Най-сетне се озовах в този град, в Ихтиан Алхут, и реших да остана тука. Хората са добри и трудолюбиви. Разбрах, че обичат истината и че ценят всеки способен и прилежен човек. Казах, че съм търговец. Някои търговци ми дадоха пари в заем, аз ги превърнах в стока и започнах да търгувам. Сега имам голямо богатство и ме числят между богатите хора. Направи и ти като мене. Ти си способен човек и всичко ти се удава. Но не казвай повече никому как си стигнал до това щастливо място. Защото всички тук са умни хора и ще помислят, че си лъжец или самохвалко. Ще те презрат и заради това ще те отбягват. Тогава ще бъдеш принуден сам да се махнеш оттук. Утре ще ти дам в заем хиляда жълтици, ще ти дам и един слуга с едно муле. Ще отидеш до пазара. Аз ще те чакам там и бъди уверен, че ще те препоръчам на търговците.

Маруф се зарадвал много, че намерил толкова благороден и почтен приятел.

Той му дал обещаното, а търговците го посрещнали любезно.

Но добрият Маруф не можел да се отърве от своите стари навици да дава милостиня на бедните. Те идвали при него от всички краища. Когато вече не му останало нищо, той скръстил ръце и казал на себе си:

— Както изглежда, и този щастлив град е пълен с бедни. Защото, колкото повече богати хора има, толкова повече са и бедните. Ако знаех това, щях да помоля Али вместо хиляда жълтици да ми даде две хиляди.

Търговците се учудвали много на щедростта на своя нов познат. Те мислели, че той има голямо богатство.

Научил се за това и старият цар. Пожелал да види чужденеца, който се отнася с такова благородство към бедните в неговата столица, и поканил Маруф при себе си.

Али бил много ядосан, че неговият приятел толкова бърже прахосал парите, които му дал да търгува. Той го упрекнал, когато вървели заедно към двореца на царя.

— Трябва да намериш някакво оправдание — му казал той най-сетне, когато стигнали пред вратата на двореца. — Кажи на царя, че очакваш твоя керван със стока. Иначе, ако узнаят, че си разсипник, могат да те пропъдят от тази страна.

С болка на сърцето Маруф изрекъл пред царя тази лъжа. Утешавал се само с това, че духът му предсказал щастие и богатство. И така, той все пак очаквал своя голям керван.

Царят се зарадвал, че вижда този милостив човек. Харесало му държанието на Маруф и го поканил да му идва често на гости.

Натъжен, с празни джобове, кърпачът се върнал при Али, който му дал още хиляда жълтици. Но Маруф пак не захванал търговия, а раздал на бедните и последната жълтица.

Али пак го упрекнал.

Тогава Маруф си казал:

— В този град не мога да намеря щастие. Духът ме е излъгал. По-добре да се махна оттука.

Прибрал той своите вещи, метнал ги на гърба си и когато слънцето се скрило зад небосклона, напуснал града.

В джоба си имал още някоя дребна пара и това представлявало цялото му богатство. Но той решил, щом му се удаде случай, да продължи своя стар занаят, да стане отново кърпач, ала все така да бъде щедър като цар.

Тръгнал по пътя между ниви и градини. По едно време стигнал до един извор, който се намирал близо до една горичка. Водата весело

бликала между скалите. Маруф протегнал ръка, за да утоли жаждата си.

Но изведнъж изворът пресъхнал и между скалите се показала пукнатина, достатъчно голяма да може човек да се провре през нея. Изненаданият Маруф наблюдавал това чудо.

Но тъй като нямало какво да изгуби, той се промъкнал през пукнатината и се намерил в една голяма пещера.

Когато очите му привикнали с тъмнината в пещерата, Маруф се озърнал наоколо. Голяма била изненадата му, когато видял, че пещерата е пълна с несметно богатство. Там блестели рубини, смарагди и много други скъпоценни камъни.

Но най-много привлякло вниманието му едно малко сандъче, което се намирало настрана и блестяло като злато. Маруф решил веднага да разгледа това чудо. Взел сандъчето и го отворил.

Вътре имало златен пръстен, изпъстрен с разни украшения. Кърпачът сложил пръстена на пръста си и видял, че му приляга добре. Потъркал го с ръка, за да светне повече, но изведнъж всичко наоколо блеснало.

Светъл дух, облечен в разкошни прозрачни дрехи, се изправил пред него. Маруф се дръпнал назад и изпищял от изненада.

— Какво желаеш? — попитал духът. — Заповядай, защото ти си мой господар, ти носиш пръстена. аз съм могъщ и под моята власт се намират всички духове. Искай от мене всичко, каквото ти трябва.

— Ти си добър дух — казал бедният кърпач, като се посъвзел малко. — За себе си аз искам малко, но за бедните искам много. Ти знаеш, че аз с радост давам всичко на сиромасите и заради просяците съм стигнал до просешка тояга. Бих искал да стана цар, за да ощастливя своя народ. Да направя да няма бедни. Още в родния ми град хората ме наричаха царя на бедните.

— Ти искаш много — отговорил духът, — но ако съумееш да употребиш добре своето богатство, лесно ще изпълня желанието ти. Върни се в града Ихтиан Алхут. Поискай ръката на царската дъщеря. Кажу на царя, че си богат, защото, Маруфе, аз наистина мога да те направя богат. Щом ти потрябвам, потъркай пръстена и в същия миг ще се появи един от моите слуги, същият дух, който те доведе тука. Той винаги ще изпълнява твоите заповеди.

До себе си той видял тогава великолепни дрехи, приготвени сякаш за някой принц, а до дрехите — блестящо оръжие. Навън чул да цвили кон. Радостен пъхнал той в джоба си част от скъпоценните камъни и излязъл от пещерата. Метнал се тогава на хубавия кон и си тръгнал назад за столицата.

Когато стигнал близо до градската порта, досетил се, че няма пари. Спрял бързо коня си, потъркал пръстена и в същия миг пред него се изпречил добрият дух и го попитал:

— Какво ще заповяда моят господар?

— Снабди ме с една кесия пари, моля ти се.

Кесията била вече в ръцете му.

Щом влязъл в града, веднага започнал да раздава на всички страни пари. А народът, който под тези разкошни дрехи познал своя благодетел Маруф, започнал да вика:

— Принцът, принцът Маруф се връща! Да живее принцът Маруф!

Заобиколен от народа, който го поздравявал, Маруф се отправил към двореца на царя, за да поиска ръката на дъщеря му.

— Сърцето ти е благородно — рекъл най-сетне царят. — Ти заслужаваш да бъдеш мой наследник. Но ще ти дам един съвет: давай пари само на тези, които са достойни да ги получат, и на онези, които наистина се нуждаят. Ще имаш съветничка, която винаги ще ти помага в твоите благотворителни дела.

Той повикал дъщеря си и я попитал дали би взела за мъж този благороден принц, който очаровал целия град. Хубавата царска дъщеря отдавна била обикнала Маруф, защото той не бил грозен човек, а неговото добро сърце ѝ вдъхвало доверие. Тя му подаде ръка и се сгодила за него.

Така доброто сърце на Маруф имало вече и отличен помощник, а желанието му да направи другите щастливи довело самия него до най-голямо щастие.

Бляскави приготовления били направени за сватбата и целият народ получил богати подаръци. Дошъл и Али да честити на своя другар от младини. Той бил щедро възнаграден за своето милосърдие.

Маруф наредил да се построят болници и домове за бедните, а принцесата постоянно разпитвала кой заслужава да бъде подпомогнат.

Изворът на добрия дух на Маруф не пресъхнал. След смъртта на царя той царувал със своята жена дълго и щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.